

[Wilhelm.]

helt anderledes løbetid osv., at det bliver i mindst mulig udstrækning. Det kan ikke undgå at påvirke kurserne også for real-kreditobligationerne og dermed den effektive rente. Det står f. eks. i bemærkningerne, at man tilstræber, at afsætning af disse statsobligationer sikres „også“ uden for den sædvanlige kreds af obligationsaftagere. I dette „også“ ligger der vel implicit, at det vel også må være til den sædvanlige kreds af obligationsaftagere. Det tror jeg er en realistisk bedømmelse. Når det bliver et sådant konkurrerende papir i forhold til de sædvanlige kreditforeningsobligationer, kan det jo ikke undgå at påvirke byggeriets vilkår.

Vi vil godt have forskellige ting oplyst, før vi siger definitivt det ene eller det andet, men på forhånd må jeg sige, vi er yderst skeptiske. Noget af det, vi gerne ville have oplyst, skal jeg sige til sidst, er, hvor meget hold der egentlig er i de argumenter med kreditværdigheden. Den er jo blevet brugt ustandselig i de sidste i hvert fald to års økonomisk-politiske debat herhjemme, og hvis man er en lille smule bagklog, må man konstatere, at den i hvert fald de fleste gange har været brugt forholdsvis uberettiget. Hvis det er muligt at få belyst noget mere konkret end disse almindelige gætterier angående kreditværdigheden, så ville det være en af de ting, der kunne gøre noget indtryk på os. Men på forhånd er vi altså skeptiske over for dette.

Finansministeren (*Heinesen*):

Jeg vil gerne takke ordførerne for socialdemokratiet, det radikale venstre, det konservative folkeparti, SF og — sådan forstod jeg det — også kristeligt folkeparti enten for tilslutning eller for tilsagn om en fordomsfri behandling af forslaget i udvalget, og jeg takker ordførerne for Danmarks kommunistiske parti og for venstre-socialisterne, fordi de dog trods alt ville se på yderligere oplysninger i sagen. Så er der jo håb endnu.

Hr. Nyboe Andersen sagde, at en del af baggrunden for hr. Nyboe Andersens modstand imod det foreliggende forslag var, at venstre havde ønsket et „meget lavere“ — sådan tror jeg ordene faldt — et „meget lavere“ underskud på finansloven end det,

som blev tilfældet. Så vidt jeg kan bedømme det, er det således, for så vidt angår finansloven for 1975-76, at her er afstanden imellem det, der blev resultatet, og det, som var venstres standpunkt i sagen, allerhøjst 1 mia kr., og jeg kan ikke tro, at hr. Nyboe Andersen i alvor vil mene, at denne ene milliard kroner gør en afgørende forskel i denne sag. En venstre-regering ville have haft nøjagtigt det samme problem med den store likviditetsforøgelse, som den nuværende regering har, og derfor må jeg sige, at det har undret mig, at hr. Nyboe Andersen ikke alene i ordførertalen i dag, men også i pressen har indtaget den holdning, som han har.

Hr. Svend Andersen (Rosk.a.)s fantasier om den fremtidige finanspolitik og skattepolitik skal jeg helt skænke ham, men når hr. Svend Andersen (Rosk.a.) mener, at der er en vis inkonsekvens i først at bifalde en udpumpning på over 9 mia kr. som følge af underskud på statsfinanserne og dernæst gennem et statslån at søge pengene inddraget, så er der tale om en misforståelse. Det mener jeg også der er, når hr. Nyboe Andersen siger, at regeringen er blevet bange for sin egen politik. Det er vi ikke. Misforståelsen er en følge af, at man ikke tilstrækkelig klart skelner mellem underskuddets aktivitetsvirkning og dets likviditetsvirkning. Underskuddet hænger sammen med, at staten ikke gennem skatter og afgifter m. v. beskærer befolkningens forbrugsmuligheder i et omfang, der fuldt ud svarer til statens egne køb af varer og tjenester, og den ekstra efterspørgsel, som derved fremkommer, har naturligvis en gavnlig virkning på den økonomiske aktivitet og en gavnlig virkning på beskæftigelsen; det er denne virkning, regeringen har tilsigtet, og det er denne virkning, regeringen opnår.

Jeg kan berolige hr. Svend Andersen (Rosk.a.) med, at det er noget, arbejderne er interesseret i, i modsætning til hvad hr. Svend Andersen (Rosk.a.) antog, lige så sikker som jeg er på, at den asociale politik, der ville have været en forudsætning for, at vi ikke havde haft noget underskud, altså fremskridtspartiets asociale besparelser, ikke ville have arbejdernes støtte.

Jeg kan derfor også bekræfte de bemærk-